

استقلال؛ کلید پیشرفت پایدار

سرمقاله

در طول تاریخ ایران تا انقلاب اسلامی عوامل متعددی مانع پیشرفت واقعی کشور بوده‌اند؛ از سلطه بیگانگان گرفته تا وابستگی داخلی که توان تصمیم‌گیری و خودباوری را محدود می‌کند. در چنین وضعیتی، همواره استقلال به عنوان تأمین‌کننده عزت و کلید عبور از عقب‌ماندگی مطرح بوده است. اصلی ضروری برای تحقق پیشرفت پایدار، و شرطی که بدون آن، هر تلاشی برای توسعه به شکست یا وابستگی منجر می‌شود.

البته در این منطق، استقلال به معنای انزوا یا قطع رابطه با جهان نیست؛ بلکه جلوگیری از سلطه و مداخله بیگانگان در تصمیمات و منافع ملی است. این امر زمینه‌ای برای خودباوری، خلاقیت و نوآوری داخلی فراهم می‌آورد و هسته اصلی هرگونه پیشرفت را شکل می‌دهد.

تجربه تاریخی ملت‌ها نیز نشان داده که وابستگی و سلطه‌پذیری نه تنها به مقوله پیشرفت سرعت نداده، بلکه موجب عقب‌ماندگی‌های اقتصادی، سیاسی و فرهنگی شده است. کشورهایی که بر اساس نسخه‌های وارداتی یا وابستگی خارجی توسعه یافته‌اند با بحران‌های مالی، ورشکستگی‌های اقتصادی و ناپایداری سیاسی روبه‌رو هستند. نمونه‌های متعدد موجود، از آمریکای لاتین گرفته تا کشورهای آسیای جنوب شرقی حاکی از آن است که توسعه وابسته، پایداری نداشته و در نهایت به بحران یا سقوط می‌انجامد.

در نقطه مقابل، پیشرفت واقعی و پایدار به‌ویژه در حوزه‌های صنعتی و علمی، تنها در سایه استقلال و خودکفایی حاصل می‌شود. ایران امروز نمونه بارز این واقعیت است؛ کشوری که در سایه حفظ استقلال و تکیه بر توان داخلی، در حوزه‌های هسته‌ای، هوافضا، نانو، پزشکی و صنایع دفاعی به پیشرفت‌های چشمگیر دست یافته و این پیشرفت‌ها نه به دلیل وابستگی به قدرت‌های خارجی، بلکه در نتیجه استقلال‌طلبی، خودباوری و تولید درونی قدرت بوده است.

در سوی دیگر، برخی معتقدند با وجود قدرت‌های بزرگ در جهان امروز، استقلال و پیشرفت دو مفهوم متعارض‌اند. این دیدگاه تنها با شرط وجود تعامل سازنده و متقابل پذیرفتنی است و فقط با حفظ استقلال سیاسی، اقتصادی و علمی می‌توان به تعامل با دیگر کشورها پرداخت و از این روابط برای توسعه و رشد بهره برد. به تعبیر بهتر، استقلال به معنای انزوا نبوده؛ بلکه به معنای حفظ قدرت تصمیم‌گیری، اراده ورد سلطه‌پذیری است و تنها با این رویکرد است که تعامل با جهان می‌تواند منجر به پیشرفت واقعی شود، نه وابستگی و ذلت.

هیچ جامعه‌ای نمی‌تواند بدون اتکا به توان و ظرفیت‌های درونی خویش، مسیر توسعه و پیشرفت حقیقی را طی کند، چراکه استقلال زیربنای پیشرفت پایدار است. از این رو هرگونه تلاش برای تضعیف روحیه استقلال‌طلبی، نه تنها در تقابل با پیشرفت، که تهدیدی مستقیم برای کرامت و عزت ملت هاست.

پاسخ‌های کوبنده و پشیمان‌کننده ایران به تهاجم اخیر رژیم صهیونیستی که محصول تلاش جوانان و اتهاد و ایستادگی مردم ایران در اوج تحریم‌ها و فشارهای بین‌المللی بود، ضرورت حفظ و تقویت استقلال در همه ابعاد زندگی را بیش از هر زمان دیگری نمایان کرده است. استقلال، کلید خودباوری، عزت و توسعه پایدار بوده و هر ملتی که آن را پاس دارد مسیر پیشرفت حقیقی را با اقتدار و سربلندی طی خواهد کرد.

بسم الله الرحمن الرحيم. الله اکبر، الله اکبر. ملت سرافراز ایران اسلامی همواره در کنار مظلومان و در برابر مستکبران ایستاده و خواهد ایستاد. در این راستا ما با افتخار حمایت قاطع و همه‌جانبه خود را از نیروهای مسلح مقتدر جمهوری اسلامی ایران در دفاع از آرمان‌های امت اسلامی و مقابله با تجاوزات و جنایات رژیم اشغالگر صهیونیستی اعلام می‌داریم. ما ایمان داریم که

سلام
 بن‌سپهر است؛ باز است

فرزند ایران

به وقت خدمت

صبح، نور آرامی از پنجره می‌تابید. رضا بی‌صدا از خانه بیرون رفت تا همسر بیمارارش بیدار نشود. چند روزی بود توان خداحافظی نداشتند، اما دل رضا آرام بود. نگاهش روی قاب عکس خانوادگی ماند؛ ریحانه و امیر کنار هم، با لبخند. لبخند او هم تکیه‌گاهی که همیشه به آن دل گرم بودند. در ماه‌های اخیر، هر بار که همسرش برای شیمی‌درمانی می‌رفت، رضا هم کنارش می‌نشست، بی‌کلام، اما سراسر محبت. وقتی دکتر خبر توده‌ی بدخیم را داد، فقط گفت: «ماشین رومی فروشیم، بهترین درمان رومی بگیرم برات. اصلاً نگران نباش.» همیشه همین‌طور بود؛ آرام، مسئولیت‌پذیر، بی‌ادعا. همه چیز را برای رضای خدا می‌خواست و آرامش مردم، دغدغه‌ی دلش بود. در پنجاه‌وسه‌سالگی، با فرزندانش مثل دوست صمیمی رفتار می‌کرد؛ مخصوصاً با ریحانه که کنکور پیش رو داشت. شهید رضا برومند، کارشناس کامپیوتر، دوم تیرماه ۱۴۰۴ در حمله‌ی موشکی رژیم صهیونیستی به تهران، در محل کارش و همان‌طور که آرزو داشت، در راه خدمت به مردم کشورش شهید شد. پیکر او در قطعه‌ی ۴۲ بهشت‌زهراي تهران آرام گرفت؛ مردی که می‌گفت: «دوست دارم برای مردم، در حین کار، شهید بشم» و سرانجام، با آرزویش عاقبت به‌خیر شد.

سمانه اعتمادی جم

بنی آدم اعضای یکدیگرند

یک ایران، همدل است

برگزاري رویداد «روایت شهر» با حضور جمعی از روایان نوجوان جنگ ۱۲روزه و فعالان تربیتی در تهران با شعار «نوجوان ایرانی، پای کار ایران»

روایت

خدای امیدواری

حاج حسن طهرانی‌مقدم خدای امیدواری بود. شکست‌های زیاد داشتند، دوستان بسیاری را از دست دادند؛ چون در آزمایش‌ها و کارهایی که انجام می‌دادند، خطر زیاد بود. اما خودش همیشه می‌گفت: «این کار به دست امام زمان است و نیت، نیتِ علی بن ابی‌طالب علیهما‌السلام. ما شهید می‌دهیم ولی به تعداد کم. چون مسیر را باید برویم. خیلی از کشورها برای رسیدن به این جایگاه، کشته‌های زیادی دادند، ماکتر دادیم و به اینجا رسیدیم.» و خودش هم در نهایت، کشته‌ی همین علم و همین مسیر شد، خودش با نزدیک چهل نفر از بچه‌هایی که در بیابان کار می‌کردند. بارها و بارها شکست در کارشان بود، اما اعتقاد داشت که این کار نظر کرده است و ما باید «بد قدرت بازوان رهبر انقلاب اسلامی» باشیم. رهبر انقلاب هم از امیدواری کارهای حاج حسن می‌گفتند، چون دائماً خط‌های جلوتر را به او نشان می‌دادند. حاج حسن امیدوار بود، چون دل رهبرش امیدوار بود. دائماً می‌رفتند و گزارش‌های کاری‌شان را در زمان‌های مختلف می‌دادند. حضرت آقا برایشان هدف می‌گذاشتند و ایشان باید خودشان را به آن هدف می‌رساندند.

سرکار خانم الهام حیدری؛ همسر شهید حاج حسن طهرانی‌مقدم

پیام صوتی آقای علی شهبازی، هموطن یاسوجی خطاب به نیروهای مسلح ایران: